

Toamna lui Mușatescu la Câmpulung

V-ați gândit câte miliarde de stropi intră într-o singură vorbă – plouă? Eu nu m-am gândit. Poeții, când se gândesc la ploaie, visează lacrimi. Ploile toamnei: elegii ude. Ar trebui să-mi deplâng viața, să meditez asupra morții, asupra singurătății... Pentru poeți, toamna a fost mai mult un manuscris decât un anotimp. Dar cum aş putea să irosesc atâta vreme cu aceste tristeți provinciale? Prin ploaie – timpul își plânge zilele urâte, iar grija mea de fiecare zi e s-o apuc pe cea de mâine. Așa că îmi las gândul să zboare spre țările calde, precum păsările călătoare – turiști internaționali pe cont propriu. Cât le invidiez! De altfel, toate păsările călătoare au nota zece la geografie. Nu ca aceste cortegii funebre de ciori, ce vestesc moartea unui amurg în provincie. Întru veșnica lui pomenire îmi voi turna un pahar din vinul cel nou. Toamna, când pleacă vinul din vii, se ofilesc cârciumăresele pe straturi. Dar înfloresc cele de la birt. Cele din urmă roze au ceva din solemnitatea resemnată a unui spectacol de adio. Toamna, dragostea adolescenților umblă „plouată” prin parcurile pustii. Frunzele veștede pe aleile parcului n-or fi inimile care s-au uscat de dor, toată vara? Toamna, copacii își fac radiografia, iar florile, testamentul. Dintre toți instrumentiștii lumii, numai ploaia știe să cânte la burlan. Ce cântec melancolic! Pe mine, ploile de toamnă nu mă udă.. Mă inspiră până la piele. Să fie ploaia de vină? Ori este vina vinului? Când vorbește vinul, nu-ți mai tace gura. Vinul bun îți vorbește despre el la ureche. Cel prost, se laudă în gura mare. Așa că las vinul să-și spună povestea, iar legendele toamnei vă vor fi istorisite de poeții – școlari ai târgurilor de provincie. Dacă românul e născut poet, provincialul nu poate fi decât epigramist.